

PineBook

奇術之王

ราชา
แห่ง
ศาสตร์เวท

3

飞天
เขียน

บทที่ 56 น้ำตานางเงือก เหวลิกสุดหยั่ง (2)

ผมไม่ได้ยินผีร้องไห้ แต่เสียงสุนัขป่าหอนดังไม่หยุด

จีหนานเป็นแหล่งรวมของยอดฝีมือ เรื่องนี้เป็นความลับที่รู้กันทั่วประเทศแล้ว ผมได้รู้จักเกอซูส่วยซิวผ่านฉีเหมย ค่อยๆ เข้าลึกลงไปในโลกที่ลึกลับนี้ นับว่ามาไม่เสียเที่ยวจริงๆ

เสียงสุนัขป่าหอนดังขึ้นเรื่อยๆ ถึงกับค่อยๆ มาถึงประตูบ้านเล็กหลังนี้แล้ว

เกอซูส่วยซิวปรบมือสามครั้งซ้ำๆ เสียงนกร้องอย่างไพเราะที่ผมได้ยินก่อนหน้านี้ดังขึ้นอีก เป็นการต้านกับเสียงสุนัขป่าหอนแล้วค่อยๆ ต้านกันจนสลายไป

ผมก้มหน้าฟังเสียงนกพวกนั้น ครั้งหนึ่งเป็นเสียงนกที่ผมรู้จักดี อย่างนกขมิ้นท้ายทอยดำ นกอิงเกอ นกสาธิตปีกสีฟ้า

และห่านป่า อีกครึ่งหนึ่งนั้นผมไม่เคยได้ยินมาก่อน ในบรรดาเสียงทั้งหมดนั้น ที่ทำให้ผมแปลกใจมากเป็นเสียงนกที่เหมือนเสียงหยกแตกละเอียด ทุกครั้งที่ดังขึ้นจะเหมือนใช้ค้อนทุบหยกโบราณจนแตกละเอียด เกิดเสียงที่ดังแสบแก้วหูแต่ไพเราะรื่นหู

ที่จริงไม่สามารถใช้สองสำนวนนี้ร่วมกันกับเสียงเสียงหนึ่ง แต่ขณะนี้เสียงดังกล่าวดังเข้าหูผมอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้จิตวิญญาณผมสั่นสะท้านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จึงต้องใช้สองสำนวนนี้มาอธิบายเสียงดังกล่าว

“เป็นเสียงที่น่าฟังมาก...” ผมหลุดปากพูดชม

และแล้วเสียงทั้งหมดในหูผมก็ลอยไปไกลอย่างไม่รู้ตัว เหลือเพียงเสียงหยกแตกละเอียดเท่านั้นที่ดังครั้งแล้วครั้งเล่า เกิดภาพที่สวยงามอลังการขึ้นภาพหนึ่งในสมองผม จอมพลังโพกผ้าเหลืองชูค้อนพันซังเดินก้าวเข้ามา พอเหวี่ยงค้อนลงไป ภูเขาหยกเป็นลูก ๆ ก็แตกละเอียด ชิ้นหยกขนาดต่าง ๆ นับ

ไม่ถ้วนปลิวว่อนตกลงมา กระแทกกันส่งเสียงดัง กลายเป็นเสียงที่
ไพเราะที่สุด มีเพียงหนึ่งเดียวในโลก จอมพลังโพกผ้าเหลือง
สูงพ้นวา ศีรษะจดฟ้า ภูเขาหยกทั้งหมดได้ทำให้เขาเปลี่ยนเป็น
เนินเขาเล็ก ๆ ขณะที่เขาทำลายภูเขาต่อเนื่องไม่หยุด ลงมือ
ครั้งแล้วครั้งเล่า ภูเขาถูกทำลายเป็นลูก ๆ พอจะจินตนาการ
ได้ว่าเขาหยกทั้งโลกจะถูกค้อนทุบทำลายแตกละเอียดเป็นผงธุลี
ถ้าเช่นนั้นที่เราได้ยินก็คือเสียงสุดท้ายของโลกและเสียงที่
ไพเราะที่สุด นับจากนี้ไปจะไม่ได้ยินเสียงหยกแตกละเอียด
อีกแล้ว...

ท่ามกลางเสียงหยกแตกที่รื้นหู จู่ ๆ ผมก็รู้สึกเศร้าหมอง
แสนจมูก ดวงตาเปียกรื้นเล็กน้อย

ที่แท้แม้ว่าเสียงนั้นจะสวยงาม แต่ก็ทำให้รู้สึกเศร้าอย่าง
สิ้นหวังสุดขีด

ผมเงยหน้าขึ้น เกอซูส่วยชีวกก็หลับตาเช่นกัน เอียงด้านไป
ทางขวาเล็กน้อย มีประกายของหยาดน้ำตาที่หางตาแล้ว

ที่แปลกกว่านั้นก็คือ มือซ้ายเธอถือขวดแก้วผลึกคอยาว
ใบหนึ่ง แนบกับแก้มขวา รองรับหยดน้ำตาที่จะไหลลงมา

เสียงสุนัขป่าหอนหายไป แล้ว เสียงหยกแตกก็ค่อย ๆ
ไถลออกไป จนกระทั่งไร้สัมผัสเสียง

“ติง” น้ำตาหยดลงไปในช่วงแก้วผลึกที่เกอซูส่วยชีวกถือไว้
แม้จะเพียงหยดเดียว แต่ก็กระแทกให้เกิดเสียงสะท้อนดัง
“ติงตัง” ในช่วง

เธอลืมตาขึ้น ใช้จมูกไมู่ดปากขวดแก้วแน่น

“นี่เป็นเสียงนกร้องที่...ไพเราะที่สุดที่ผมเคยได้ยิน”
ผมแยกไม่ออกแล้วว่ามันยังเป็นเสียงนกหรือไม่ แต่แน่ใจ
ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่ว่าเครื่องดนตรีชนิดใดในโลกก็ไม่สามารถ
สร้างเสียงเช่นนี้ได้

เกอซุส่วยชีวพยักหน้าเจี๊ยบ ๆ หางตาขยับ เผยรอยยิ้มที่
ขมขื่นออกมา

“เสียงอะไรครับ” ผมถาม

“เสียงหงส์” เธอตอบ

เมื่อเธอวางขวดแก้วผลึกไว้ในอ้อมกอดอย่างทะนุถนอม
นั้น สีหน้าเธอเปลี่ยนเป็นสงบนิ่งว่างเปล่าอย่างยิ่ง

“ถ้าอย่างนั้น ผีกำลังร้องให้ มังกรกำลังหิวระะ เป็นเสียง
อย่างไรแน่ครับ” ผมนึกถึงที่ฉี่เหมยพูดขึ้นได้

“เธอไม่จำเป็นต้องไต่ยีน” สีหน้าเกอซุส่วยชีวเปลี่ยนไป
เล็กน้อย

ผมสั่นหัว “ในเมื่อมาแล้ว ผมอยากสอบถามให้ถึงที่สุด
ไม่เช่นนั้นผู้อาวุโสและคุณฉี่จะลำบากเรียกผมมาทำไม”

สุนัขหอน หงส์ร้อง ผีร้องให้ มังกรหัวเราะ ทั้งหมดหาฟัง
ได้ยากในเมืองใหญ่ปัจจุบัน ผมไม่อยากถูกคนมากมายปิดบัง
อีกแล้ว ทั้งไม่อยากใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาอยู่ไปวันๆ ดังนั้นจึง
ต้องฉกฉวยโอกาสก้าวหน้าทุกครั้ง ทำให้ตัวเองกุมข้อมูลได้
มากขึ้นเรื่อยๆ

ฉีเหมยเป็นคนที่ฉลาดปราดเปรื่อง จะไม่ถึงผมเข้ามา
อย่างไรสาเหตุ จุดมุ่งหมายที่แท้จริงก็คือต้องการใช้ผมไปทำ
เรื่องบางอย่าง

“เป้าหมายที่ใหญ่ที่สุดที่เรียกเธอมาก็คือ...สังหารฉู”
เกอซุส่ายหัวตอบ เสียงเบา

ฉีเหมยเคยเอ่ยสองคำนี้น่าจะเป็นการต่อสู้ในวงนักเลงที่
สะเทือนฟ้าครั้งหนึ่ง

“จั้นหรือครับ” ผมก้าวถอยหลัง ทำท่าแยกตัวออกจาก
เรื่องดังกล่าว “แต่ขณะนี้ผมสนใจเรื่องผีร้องให้มังกรหัวเราะ

มากกว่า เพราะฉะนั้น ผู้อาวุโสครับ กรุณาตอบคำถามผมก่อน
ทำอย่างไรครับจึงจะได้ยินสองเสียงนั้น”

เกอซูส่ายหัวหนึ่งคิดเล็กน้อย จู่ๆ ก็หายใจเข้าลึกๆ เงยหน้า
ขึ้น ถามซ้ำๆ “คุณได้ยินหรือยัง เขาอยากฟังสองเสียงนั้น ที่คุณ
เชิญเขามาก็เพื่อแก้ปัญหานี้ใช่ไหมคะ”

ผมเข้าใจแล้ว เธอกำลังสนทนากับฉีเหมยที่นอกป่า
ต้นหยาง

ชั่วประเดี๋ยวเสียงฉีเหมยก็ดังแว่วมาในอากาศ “ใช่แล้ว
ด้วยพลังของคุณกับผม ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์วุ่นวาย
ตรงหน้าได้แล้ว แม้เขาจะยังหนุ่ม แต่เป็นผู้สืบทอดคนเดียวของ
สกุลเซี่ย มีพลังที่ยิ่งใหญ่อย่างไม่อาจคาดการณได้ ในเรื่อง
เดียวกัน เขาสามารถทำสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ไม่ทิ้งภัยไว้
ภายหลัง เราต่างแก่แล้ว ต้องอาศัยคนหนุ่มไปจัดการทุกอย่าง
คุณอยากพบเกอซูเฟยเทียนไหม ถ้าอยากก็ขอให้ทำตามที่

เสี่ยวเซี่ยบอก ขอให้เขาช่วยให้เราสลัดพ้นจากบ่อโคลน
แห่งความจำเอนะ”

ผมมีความรู้สึกประหลาดอย่างหนึ่ง ขณะที่เสียงฉี่เหมย
ดังมาถึงนั้น เสียงเขาบิดเบี้ยวมาก รวากับผ่านการแต่งเติมอย่าง
ซับซ้อนด้วยเครื่องแปลงเสียง

ขณะนี้เห็นชัดว่าสถานที่ที่ผมและเกอซูอยู่ชิวอยู่นั้นเป็น
บ้านเล็กในป่าหยาบ ป่ามีคุณสมบัติกันเสียงต่ำมาก สาเหตุอะไร
กันแน่ที่ทำให้เสียงของฉี่เหมยเกิดการเปลี่ยนแปลงมากเช่นนี้
เห็นได้ชัดว่าเสียงเขาก่อให้เกิดเสียงสะท้อนเป็นชั้นๆ เหมือน
การขว้างหินก้อนเล็กไปบนผิวน้ำที่สงบเกิดเป็นระลอกน้ำ
ลึกกว่าครึ่งอย่างต่อเนื่อง

ผมแหงนมอง เพดานห้องเป็นข้อไม้และแปแบบทั่วไป
ถัดขึ้นไปเป็นแผ่นกกและแผ่นหญ้าคา เมื่อก็เพ็งดูจากข้างนอก

หลังคามุงด้วยกระเบื้องสีแดงที่เห็นได้บ่อยที่สุดในเมืองจีหนาน
ไม่มีอะไรแปลกปลอม

ที่น่าสงสัยอย่างเดียวคือการปลูกต้นหยางทุกต้นใน
ตำแหน่งที่ประหลาด

ต้นหยางที่ดูภายนอกแล้วไม่มีอะไรแปลก หลังจากผ่าน
การจัดวางตามค่ายกลจีเหมินตุนเจียของเกอซุส่วยชีวแล้ว ก็เกิด
การเปลี่ยนแปลงของมิติและเวลาอย่างประหลาด

“ฉันอยากพบเขา ฉันยังอยากรู้ว่าคุณอยากพบเขาไหม
...” เกอซุส่วยชีวพูด

“ที่อยากพบเขาเป็นคุณ ไม่ใช่ผม คุณกับเขาเป็นคนใน
เผ่าเดียวกัน ผมไม่ใช่” จีเหมยตอบ

“คุณยังคงไม่เปลี่ยนความคิดเดิม ไม่ยอมเปลี่ยนตัวเอง
ใช่ไหม” เกอซุส่วยชีวพูด

“คุณยังคงไม่เปลี่ยนความคิดเดิม อยากเปลี่ยนผม
ใช่ไหม” ฉันทะแอมยิ้มถาม

บทสนทนาของสองคนนี้ออกจะแปลกๆ ผมฟังแล้วรู้สึก
ขัดหู ดูเหมือนทั้งคู่จะมีความเห็น วิธีการ และแนวคิดที่ขัดแย้ง
กันอย่างสิ้นเชิงในปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่ง ไม่ว่าใครก็ไม่อาจพูด
ให้อีกฝ่ายยอมรับได้

“คุณแก้ปัญหาของเสียเสียก่อน ส่วนเรื่องของเราเป็น
เรื่องยาวไกล สักหารู้จักจะเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดขณะนี้” ฉันทะแอม
พูด

“เรื่องของเราสำคัญกว่าเรื่องอื่นทั้งหมด ไม่แก้ไข
ก่อน ต่อให้จัดการเรื่องสักหารู้จักได้ แล้วจะมีประโยชน์อะไร”
เกอซุสยั้งยืน

ผมฟังทั้งคู่โต้เถียงกันอย่างไม่มีใครยอมใครแล้วค่อยๆ
ตระหนักว่าการสักหารู้จักเป็นเรื่องใหญ่ มีแต่ได้รับชัยชนะใน

การสังหารฉันแล้ว ฉันเหมยจึงจะใช้ชีวิตในฐานะที่ปรึกษา
อันดับหนึ่งของมณฑลต่อไปได้อย่างมั่นคง ถ้าเช่นนั้น
เกอซูส่วยชีวจะอย่างไรเพื่อเปลี่ยนแปลงฉันเหมย ดูเหมือน
ทั้งคู่ว่าจะรู้ว่าเกอซูเฟยเทียนยังไม่ตาย เหตุการณ์แสวงสีเงินใน
ซูเปอร์มาร์เก็ตใต้ดินก็แค่ทำให้เกอซูเฟยเทียนหายไปเท่านั้น...

“ต้องลงมือสังหารฉันตามเวลาที่วางไว้ ถ้าไม่สังหารฉัน
เราล้วนไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้” ฉันเหมยพูด

“มีชีวิตต่อไปไม่ได้หรือ ฉันเจ็บปวดทรมานกว่าคุณ
นับพันเท่า ฉันไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อไปนานแล้ว นี่ไม่ใช่โลกที่ฉัน
ต้องการ ฉันไม่ยอมมีชีวิตในโลกใบนี้นานแล้ว...โลกนี้ทำให้ฉัน
หายใจไม่ออก ทุกอย่างทำให้ฉันหายใจไม่ออก ไม่ว่าดิน บ้าน
ต้นไม้ อากาศ ลมทราย...ฉันไม่ต้องการทั้งสิ้น ฉันต้องการเพียง
...ฉันต้องการเพียง...”

เกอซุส่วยชีวยังพูดไม่จบ ฉีเหมยก็คำรามออกมา “ไม่ต้องพูดแล้ว ไม่ต้องพูดแล้ว ผมไม่อยากฟัง!”

เสียงเขาราวกับฟ้าผ่ากลางอากาศ ทำให้อากาศในห้องนี้ สั่นสะเทือน เกิดเสียงดังหึ่งๆ บีบคั้นจนผมหายใจไม่ออก ต้องผะดอยสามก้าว ยืนพึงผนังห้อง

เกอซุส่วยชีวใช้สองมือกุมอก หายใจเข้าลึกติดๆ กัน สามครั้ง แล้วจึงหายใจออกมายาวๆ

“อย่าบีบคั้นผม อย่าบีบคั้นผม อย่า...บีบคั้นผม...”
ฉีเหมยตระหนักว่าเมื่อครู่หงุดหงิดเกินไป ถึงตอนนี้ น้ำเสียงจึง ผ่อนลง เสียงเบาและทุ้มหนักขึ้นทุกที เห็นชัดว่าเขาเองก็ เจ็บปวดทรมานมาก “แผ่นดินรุ่มรวย อิทธิพลฝ่ายต่างๆ แย่งชิง กันเป็นใหญ่ ธรรมชาติงดงามดูจางหายไป อนาคตสดใสสวยงาม ส่วยชีว ที่นี่จึงจะเป็นดินแดนที่เราต้องการ คุณควรเข้าใจจิตใจผม นานแล้ว หลายปีมานี้ ผมทุ่มเทจัดการเรื่องต่างๆ เพื่ออะไรหรือ

เพียงแค่ชื่อย่อยๆ ว่าที่ปรึกษาอันดับหนึ่งของมณฑลหรือ
ถ้าเพียงเท่านี้ วีรบุรุษทั่วหล้าก็ดูเบาคนเช่นอย่างผมเกินไป
สู้ชีวิต จำเป็นต้องสังหารฉูดตามเวลาที่วางไว้ ผมไม่ใส่ใจว่าคุณจะ
คิดอย่างไร ช่วยของผมผ่านอุปสรรคยากลำบากนี้ไปได้ วันหน้า
ชีวิตผมก็เป็นของคุณ ไม่เช่นนั้นผมไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้ แล้ว
จะเอาอะไรมาอยู่ร่วมกับคุณสุดหล้าฟ้าเขียว ใช้ชีวิตที่เหลือ
ร่วมกัน”

ฉันทะยอมพุดจนสุดท้ายเหมือนคนอื่นให้ น่าสะเทือนใจ
จริงๆ แม้แต่ผมก็ยังอดใจอ่อนไม่ได้

เกอซูสู้ชีวิตหันหน้าไปเล็กน้อย ตั้งใจฟังฉันทะยอมพุด เมื่อ
ขนาบเธอหันไปเล็กน้อย ผมก็คาดเดาว่าเธอจะร้องไห้แล้ว

“คุณพุดไม่ผิด เวลานี้เมืองจีหนานกระทั่งทั่วหล้า ภูเขา
และแม่น้ำทั้งหมดสวยงามดุจภาพวาด ทุกอย่างกำลังรุ่งโรจน์
เป็นยุคที่บ้านเมืองสงบสุขรุ่งเรืองบรรเจิด ในเมื่อเป็นเช่นนี้ทำไม

คุณจึงบอกว่าแผ่นดินนุ่นวายน อธิธิพลฝ่ายต่างๆ แย่งชิงกัน
เป็นใหญ่ อย่างนี้แล้วหน้าหลังไม่ขัดแย้งกันเองหรือ ในเมื่อคุณ
สัญญากับฉันแล้วว่าจะอยู่กับฉันสุดหล้าฟ้าเขียว ใช้ชีวิตที่เหลือ
ร่วมกัน แล้วทำไมจึงอาลัยอาวรณ์เมืองจี๋หนานนักล่ะ ฉันไม่
อยากคาดเดาคุณไปเอง แต่คำหวานที่คุณเคยพูดเป็น
การหลอกลวงฉันตลอดมาใช่ไหม” เกอซู่สู่ยชั่วหายใจเข้าลึกๆ
อีกครั้ง แล้วพูดต่อ “คำสาบานมากมาย ใช้มีดสับเป็นกองโต
ร่างกลายเป็นฟองอากาศ ไม่อาจเกิดใหม่ตลอดกาล...อย่าลืมหา
สาบานในอดีต ไม่อาจลืมและไม่กล้าลืม...คุณลืมแล้วหรือ
คุณลืมแล้วหรือ คุณลืมแล้วหรือ”

ขณะที่เธอพูดสี่ประโยคนี้ เสียงและสีหน้าเปลี่ยนไปทันที
กลายเป็นเย็นชาอำมหิตสุดขีด จนผมอดตัวสั่นไม่ได้

จากคำสนทนาเหล่านี้ทำให้ผมฟังออกว่าระหว่างนี้เหมยกับเกอซูฮ่วยฮิวจะต้องมีข้อตกลงพิเศษบางอย่าง เนื้อหาในข้อตกลงใกล้เคียงเกินกว่าที่คนทั่วไปจะจินตนาการได้

“ผมไม่ลืม...” ฉีเหมยพูดจบก็นิ่งเงียบลง

“เธออยากได้ยินเสียงผีร้องให้มังกรหัวเราะจริง ๆ หรือ”
เกอซูฮ่วยฮิวถาม

น้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากหัวตาเธอ ค้างอยู่บน
ปลายขนตา

ผมสงสัยว่าเธอจะหยิบขวดแก้วผลึกออกมาบรรจุน้ำตา
ยังนี้กราง ๆ ว่าสิ่งที่เธอทำมีความหมายลึกซึ้งที่ประหลาด
บางอย่าง

“ครับ” ผมพยักหน้า

แล้วก็เดินไปตามคาด เธอล้วงขวดแก้วผลึกจากอกเสื้อ
เปิดจุกออกซ้าๆ วางแนบแก้มซ้าย รองรับน้ำตาที่เป็นประกาย
วาวหยดนั้น

ขวดเป็นขวดใส ก้นขวดมีของเหลวตื้นๆ ชั้นหนึ่ง ถ้า
นับเป็นจำนวนหยดน้ำตาแล้ว น่าจะเกิดจากการรวบรวมน้ำตา
หลายร้อยหยด

เมื่อครู่ผมเห็นเธอหลั่งน้ำตาสองครั้ง แต่แต่ละครั้งมีน้ำตา
เพียงหยดเดียว ทั้งแต่ละครั้งล้วนเสียใจสุดขีด เมื่อเป็นเช่นนี้
แล้วที่เธอรวบรวมน้ำตาหลายร้อยหยด จะต้องเสียใจหลายร้อย
ครั้งแล้ว

บทที่ 57 น้ำตานางเงือก เหลวลึกสุดหยั่ง (3)

“โลกนี้ไม่มียารักษาการนึกเสียใจภายหลังขาย ถ้าเรอตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ฉันจะทำให้เธอสมหวัง” เธอบอก

ผมพยักหน้าอีกครั้งอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย “ผมตัดสินใจแล้วครับ”

เธอเก็บขวดแก้วผลึก แล้วชี้ไปที่โต๊ะ

บนโต๊ะมีกล่องสีเหลี่ยมลวดลายสีดำ ยาวราวหนึ่งศอก กว้างสองนิ้ว

“เปิดออก” เธอบอก

ผมเดินไปเปิดฝากล่องออก ในกล่องกรุด้วยผ้ากำมะหยี่สีดำที่เก่ามากชั้นหนึ่ง ขนผ้าหลุดออกเกือบหมดแล้ว บนผ้ากำมะหยี่สีดำมีมิดสีน้ำเงินรูปจันทร์เสี้ยวเล่มเล็กวางไว้

“ใช้มีดเล่มนั้นกรีดปลายนิ้วชี้และนิ้วนางข้างซ้ายให้
เลือดออก จากนั้น...” เธอโบกมือ สีน้าอ่อนล้า ไม่พูดต่อ

มีดเล็กเล่มนี้ยาวราวครึ่งศอก ด้ามและตัวมีดอย่างละครึ่ง
ผมดูไม่ออกว่ามีดเล่มนี้ทำจากวัสดุอะไร เพราะในชีวิตพบเห็น
เพียงมีดสีด้าและสีเงินแวววาวที่ทำจากเหล็ก ไม่เคยเห็นมีด
สีน้าเงิน

ผมค่อยๆ หยิบมีดขึ้นมา จับแล้วรู้สึกเบาหวิว ไม่หนัก
อย่างเครื่องเหล็ก และไม่รู้สึกระคายอย่างเครื่องกระเบื้อง

แม้ว่ามีดจะมีคมมีดและสันมีด แต่คมมีดสีน้าเงินดูที่อ
มาก ไม่สามารถใช้ตัดสิ่งของใดๆ

ที่แปลกที่สุดก็คือ จุดที่ด้ามมีดสัมผัสกับฝ่ามือผมกลับมี
ความอุ่นเล็กน้อยแผ่ชานออกมา

ผมอดทางฝ่ามือไม่ได้ สังเกตดูด้ามมีดกลมสีน้าเงิน

“นึกเสียใจหรือ” เธอถาม น้ำเสียงแผ่วด้วยความ
เหนื่อยล้า

ผมส่ายหัว กำด้ามมีดแน่น ยืนนิ่งชี้ซ้ายไปไกลปลายมีด
ที่คิดไม่ถึงก็คือปลายมีดของมีดสีน้ำเงินจะคมกริบ พอผิวหนัง
ปลายนิ้วเพิ่งแตะถูกปลายมีด เลือดสีแดงหยดหนึ่งก็พุ่งออกมา
ตกลงบนตัวมีด จากนั้นก็ค่อยๆ ซึมเข้าไปจนตัวมีดมีรอยสีแดง
จางๆ แถบหนึ่ง

“มีดเล่มนี้มีกลิ่นอายชั่วร้าย” ผมลังเลแค่หนึ่งวินาที แล้ว
ขมใจได้ ยื่นปลายนิ้วนางเข้าใกล้ปลายมีด ทำให้เลือดหยดที่สอง
ตกลงบนตัวมีด ทับกับเลือดก่อนหน้า

ไม่เข้าถ้าเสีย ไข่จะได้ลูกเสีย ผมยอมเอาตัวเข้าเสี่ยง
ปล่อยให้เกอซุสัชชีว์กำกับ เพื่อสืบดูความลับที่ลึกที่สุดของ
จีเหมยและเกอซุสัชชีว์

ทันใดนั้นผมรู้สึกว่ามีมือที่กุมดาบอยู่มีเหงื่อซึมออกมา
อย่างไม่รู้ตัว

พอกางฝ่ามือออกดู ตรงจุดที่ด้ามมีดสัมผัสกับใจกลาง
ฝ่ามือ นั้น กลับมีเลือดสองหยดกลิ้งอยู่ หยดเลือดไม่ได้หยุดอยู่
บนผิวหนัง แต่กลับเข้าไปในร่างผมใหม่อย่างไร้เสียง

ที่แท้เลือดสองหยดจากนิ้วชี้และนิ้วนางซ้ายของผม ผ่าน
การชำระล้างจากมีดสีน้ำเงิน แล้วกลับมาที่ใจกลางฝ่ามือขวา
กลายเป็นวงจรประหลาด

“ผู้อาวุโสครับ นี่คือ...” ผมเอ่ยถาม แต่ยังไม่จบ ก็มี
กระแสน้ำอากาศสายหนึ่งล้อมรอบตัวผมกะทันหัน

ความรู้สึกนั้นราวกับมีคนผลักผมลงไปในทะเล คลื่นยักษ์
ถาโถมเข้าใส่ทำให้ผมถูกพัดม้วนลงไปในก้นเหว

ขณะที่ผมได้ยินไม่ใช่เสียงคลื่นทะเล แต่เป็นเสียงร้อง
ที่แปลกที่สุด เสียงดหู่ที่สุด โกรธแค้นที่สุด และเศร้ารันทดที่สุด

เมื่อเสียงนั้นเข้าหูก็เหมือนดาบชั้นสนิมแทงเข้าไป
ทำลายแก้วหูผม ทั้งยังทิ่มแทงเข้าไปในสมองและหัวใจผม

จากนั้นเสียงนั้นก็เปลี่ยนเป็นเสียงฉีกกั๊ด เสียงเคี้ยว
เสียงข่วน เสียงเสียดสี เหมือนสุนัขป่าฟันตัวกำลังต่อสู้กัน
หนูฟันตัวกำลังกัดขาเตี๋ย แมวป่าฟันตัวกำลังกัดฉีกเหยื่อที่ตาย
อสรพิษฟันตัวกำลังเลื้อยตามเหยื่อบนพื้นทรายอย่างรวดเร็ว...
แต่เสียงทั้งหมดนี้ล้วนเกิดขึ้นในหูผม ผมรู้สึกได้ชัดเจนว่า
สุนัขป่าฟันตัว หนูฟันตัว แมวป่าฟันตัว และอสรพิษฟันตัวเข้าสู่
ร่างกายผมแล้ว กำลังจะกัดแทะตัวผมให้กลวงโป ทำให้ผม
กลายเป็นถุงหนังที่ไม่มีเลือดเนื้อและกระดูก ทำให้ตัวผม
กลายเป็นรังของสุนัขป่า หนู แมวป่า และอสรพิษ

จากหลังของเสียงประหลาดทั้งหมดนี้ ผมได้ยิน
เสียงร้องให้ดังขึ้นเป็นพักๆ ในเสียงร้องให้แทรกด้วยเสียงคราง

และเสียงร้องโหยหวน ทำให้ความสนใจของผมได้ยวอยู่ที่
เสียงร้องให้ได้อยู่ที่เสียงครวญคราง หัวใจดวงหนึ่งถูก
สรรพเสียงฉีกขาดทั้งเป็น

แต่ละเสียงทำให้ผมคิดโยงไปถึงเรื่องเศร้าเรื่องหนึ่ง
เรื่องร้ายทุกเรื่องที่ประสบ ที่เห็นและที่ได้ยินตั้งแต่เล็กจนโตผุด
ขึ้นในหัวใจผม ผมถึงกับนึกถึงฉากที่พี่ใหญ่ถูกมัดแขวนฝ่ามือใน
ศาลเจ้าเถียงกง นึกถึงเรื่องน่าอนาถที่ผมหนีตายในทะเลสาบ
ดำหิมขณะที่หวาดกลัวสุดขีด ยังคิดถึงหลังจากที่ปู่จากไปแล้ว
โลกนี้ผมเป็นคนสกุลเชื้อที่อ้างว้างโดดเดี่ยว

ถ้าเรื่องที่น่าอนาถเรื่องหนึ่งสามารถทำให้ผีร้องให้
ไม่หยุด ถ้าเช่นนั้นขณะที่มันยังมีชีวิต ก็คงไม่สามารถแก้ไขเรื่อง
ที่น่าอนาถนี้ได้ น่าอนาถที่สุด น่าเศร้าที่สุด จึงทำให้คนเป็นตาย
ทำให้ผีรำให้

คนจีนเชื่อเรื่องนรกภูมิและพญายมว่ามีอยู่จริง แต่
ขณะเดียวกันก็รู้ว่าเรื่องไม่เป็นธรรมทั้งหลาย ต่อให้ไปถึงนรก
แล้วก็ไม่แน่ว่าจะได้รับความเป็นธรรม ดังนั้นทุกวันในนรกภูมิจึง
มีเสียงผีร้องไห้อย่างน่าเวทนา

และแล้วผมก็ค่อย ๆ รู้สึกว่าถูกเสียงร้องไห้ล้อมไว้ ดิ่งลง
ไปไม่หยุด ลงไปในทะเลลึกที่มีดสนิท ต่อให้ทะเลลึกแค่ไหนก็ยัง
มีก้นทะเล แต่ที่ผมดิ่งลงไปนั้นกลับไม่มีที่สิ้นสุด ร่วงดิ่งลงไป
ไม่หยุด เข้าใกล้กับเสียงผีร้องไห้มากขึ้นทุกที

ต่อมาผมรู้สึกว่าเหมือนไม่ใช่ผีกำลังร้องไห้ แต่เป็นใน
หัวใจผมกำลังมีเลือดหยดพร้อมกับร้องไห้ไปด้วย เสียงที่
เจ็บปวดทรมานทั้งหมดล้วนเป็นเสียงที่เกิดจากผมคนเดียว
ขณะนี้ผมได้แบกความทุกข์ยากและไม่เป็นธรรมทั้งมวลบนโลก
ไว้บนหลังแล้ว ชดใช้หนี้แทนคนชั่ว พูดอีกอย่างก็คือ ที่ผมไปถึง
ที่นั่นไม่ใช่อาสาไปเอง แต่ไปเพราะไม่ได้รับความเป็นธรรม

รับบาปแทนคนชั่วทั้งปวงทั้งๆ ที่ตัวเองบริสุทธิ์ ไม่ต่างจาก
ผู้พลีชีพที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนในอดีต

“ความไม่เป็นธรรมมีความเป็นมา หนีย่อมมีเจ้าหนี้ ล้วน
ไม่ใช่บาปที่ผมก่อขึ้น ทำไมจึงเอามาทับถมบนตัวผม...”
ผมตระหนักขึ้นทันที สะบัดสองแขน อยากดิ้นหลุดจากเสียง
ผีร้องให้ที่รัดไวแน่น แต่ถึงตอนนี้ผมจึงพบว่าตกลงมาลึกเกินไป
แล้ว ไม่อาจหันกลับได้ เหลือสิ่งที่ไร้ที่สิ้นสุดจะเป็นที่กลบฝัง
ชีวิตผม

ผมมองขึ้นข้างบน ฟ้าเป็นสีดำ มองลงข้างล่าง ทะเลก็
เป็นสีดำ แล้วมองไปรอบตัว ทั้งคลื่นทะเล ทั้งอากาศล้วนเป็น
สีดำ

ในโลกที่ดำสนิทอย่างนี้ คิดอยากจะใสกระจ่างและตื่นตัว
เป็นอิสระนั้น เป็นไปไม่ได้แน่นอน

“ผม...ไม่ได้...รับ...ความเป็นธรรม” ผมแหงนหน้าขึ้น
กู่ร้อง แต่พอเสียงออกจากปากไป ก็ถูกความมืดดำที่ไร้ขอบเขต
ดูดกลืนไปจนหมดสิ้น ไม่อาจตั้งแผ่ออกไป อีกทั้งต่อให้ผมไม่ได้
รับความเป็นธรรมก็ตาม บนฟ้าและใต้ดิน ทว่าทั้งจักรวาล ยังจะมี
ใครช่วยร้องขอความเป็นธรรมแทนผมได้

และแล้วเสียงกู่ร้องของผมก็เปลี่ยนไปอย่างไม่รู้ตัว
กลายเป็นเสียงผีนับพันร้องให้ร้องโหยหวนร้องครวญคราง
ไม่หยุด

ชั่วชีวิตผมไม่เคยรู้สึกสิ้นหวังแบบนี้มาก่อน พละกำลัง
ทั้งหมดในร่างกายสลายไป เหลือเพียงเปลือกนอกที่อ่อนแอ
หวาดกลัว ในสภาพเช่นนี้อยากมีชีวิตก็ไม่ได้ อยากตายก็ไม
สมหวัง แม้แต่การจะจบชีวิตตัวเองก็กลายเป็นเรื่องฟุ่มเฟือย
ไปแล้ว

“ลุกขึ้น ลุกขึ้น เร็ว ยื่นมือมา พี่จะดึงเธอขึ้นมา” มีเสียงดัง
ขึ้นไถ่ลั้ๆ

ผมมองไม่เห็นคนที่พูด แต่รู้สึว่าเสียงนั้นคุ้นมาก

“ไป สือโถว ไป!” เขาร้องบอกอีก

ผมยื่นมือคว่าไปข้างหน้าเจอมือที่อบอุ่นมีพลัง จึงจับไว้
ทันที หัวเขาดัดขึ้นด้วยแรงดึงของอีกฝ่าย

“ไป ไปตามเส้นทางของตัวเอง รีบไป!” ไม่รู้ว่าเพราะ
อะไร พอเขาโบกมือไปข้างบน ก็ดันผมขึ้นไปบนบ่าเขา ผม
เหยียบบ่าเขา ออกแรงถีบ แล้วไผ่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ

ถึงตอนนี้ภาพหลอนที่เจ็บปวดทรมานเป็นพิเศษก็หายไป
ทันทีขณะที่พุ่งขึ้นมา ผมยังคงอยู่ในเรือเหล็กในป่า อยู่ตรงข้าม
กับเกอซูส่วยชีวที่สีหน้าอ่อนล้า

“เธอได้ยินเสียงผีร้องไห้แล้ว พอใจแล้วใช่ไหม” เธอถาม

ผมก้มลงมอง เท้าเหยียบอยู่บนพื้นดินที่มันคงซัดๆ

“นี่เป็นเพียงภาพหลอนเท่านั้นหรือครับ คนที่ผมเหยียบ
ปาเขา...” ทันใดนั้นดวงตาก็ร้อนผ่าว หัวใจทั้งดวงถูกความ
เจ็บปวดทรมานครอบงำ

ในความมืดขณะที่ผมเหยียบครั้งสุดท้าย บางทีอาจจะทำ
ให้คนที่ช่วยผมเผชิญกับอันตรายถึงตาย

“ใช่ และไม่ใช่ ความเข้าใจของมนุษย์ต่อโลกใบนี้ยังไม่
สมบูรณ์ ระหว่างภาพหลอนกับความจริงนั้นยังมีอีกสภาวะหนึ่ง”
เธอตอบ

“นั่นคือเซี่ยเทียนเจิงพี่ชายผม” ผมกุมอกตัวเอง หัวใจ
เจ็บปวดราวกับถูกมีดเฉือน

“ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนที่ยอมใช้ชีวิตช่วยผมในความมืด
นั่นคือพี่ชายผม เซี่ยเทียนเจิง เป็นเพราะเลือดยอมชนกว่าน้ำ
พี่ชายร่วมสายเลือดของผม ในโลกนี้มีเพียงเขาที่ยอมทำเช่นนี้

ผมจ้องหน้าเกอซูส้วยชั่ว ถ้ามเสี่ยงกระด้าง “ในเมื่อคุณ
สามารถให้ผมไปที่นั่นได้ ก็ย่อมสามารถทำให้พี่ชายผมออกมา
ได้ ใช่ไหม ขอเพียงคุณช่วยเขา จะให้ผมทำอะไรก็ได้”

นานมาแล้วที่ผมคิดว่าพี่ชายผมตายไปแล้ว ตายอย่าง
ไร้ที่กลบฝัง

“เธอเองก็รู้ เป็นไปไม่ได้หรอก เราก็แค่ได้ยินเสียงฝีกำลัง
ร้องไห้ มังกรกำลังหัวเราะ แต่ไม่สามารถทำอะไรได้” เธอตอบ

“เขายังมีชีวิตใช่ไหม เขาตายไปแล้วไม่ใช่หรือครับ” ผม
ซักถาม

“เธอต้องลองถามใจเธอเอง คำตอบนี้ มีเพียงหัวใจเธอที่
ตอบได้” เธอชี้ที่หน้าอกผม

ผมหาคำตอบไม่ได้ ที่ก้นบึ้งของหัวใจมีเสียงที่กำลังเค้น
ถามว่า “เขาเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเธอ เขายอมช่วยเธอ เธอจะเอา
อย่างเขา ยอมสละชีวิตช่วยเขาไหม วันนั้นในศาลเจ้าเถียงกง

เธอช่วยชีวิตเขาไม่ได้ ทำไมจึงไม่ตายไปพร้อมกับเขา พี่น้อง
ใจเดียวกัน ร่วมเป็นร่วมตายกัน นี่ไม่ใช่สิ่งที่ลูกผู้ชายสมควรทำ
งั้นหรือ”

เรื่องนี้ได้กลายเป็นปมขนาดใหญ่ในชีวิตรักที่ผม
ไม่สามารถก้าวข้ามได้ และไม่อาจแก้ไขทีหลังได้

แน่นอนว่าผมสามารถตายพร้อมกับพี่ใหญ่ได้ จะยังไ้
แค่สองชีวิตเท่านั้น แต่ถ้าเป็นอย่างนั้น สกุลเชียก็จะไม่มีใครก้าว
ออกมาแก้แค้นได้ หลายปีมานี้ที่ผมผินทนต์ต่อการถูกฆาตกรรม
ในใจดำหนึ่ก็เพื่อการแก้แค้น

“ขอบคุณครับที่ทำให้ผมได้ยืนฝืนร้องไห้ ยังนึกถึงเรื่องราว
บางอย่างในอดีต” ผมกลืนความปวดร้าวใจ ค้อมคารวะขอบคุณ
เกอซูลย์ชั่ว

“ฉันหมยไม่ได้มองผิด มีเพียงเธอเท่านั้นที่สามารถ
รอดตายจากเหวที่ไร้ที่สิ้นสุดได้” เกอซุสσύชั่วถอนหายใจยาว

ผมพอนึกออกกว่าที่พูดว่า “เหวลึกไร้ที่สิ้นสุด” นั่นก็คือ
สถานที่ที่ผมไปถึงในภาพหลอน ยังคาดเดาได้ว่าที่นั่นไม่ใช่
สถานที่ใดๆ ทางกายภาพบนโลกใบนี้ แต่อยู่ในความคิด
จิตสำนึก และจิตใต้สำนึกของคน

“เวลาที่เธอสามารถช่วยฉันได้ก็คือการเอาของสิ่งหนึ่ง
จากสถานที่นั้น แต่ไม่ใช่ขณะนี้ แต่หลังจากที่เธอพ้นทั้งทาง
ร่างกายและจิตใจอย่างสมบูรณ์แล้ว” เธอพูดเสริม

ผมไม่ได้ถามว่าของสิ่งนั้นคืออะไร ในเหวลึกไร้ที่สิ้นสุด
มีของที่เธอต้องการ ก็อาจมีของที่ผมต้องการด้วย

ในขณะที่พี่ใหญ่ช่วยให้ผมหลุดออกจากเหวลึกนั้น ผม
รู้สึกเหมือนเขามีตัวตนอยู่จริง ไม่ใช่ตายไปแล้วเหลือแต่
ดวงวิญญาณ ผมรู้สึกกระทั่งเขามีชีวิตอยู่ในความมืดตลอดมา

พอเห็นผมตกอยู่ในอันตรายก็ทะยานเข้ามาสละตัวเองเพื่อช่วยผมทันที

ถ้าเขาอยู่ที่นั่น คราวนี้ผมจะยอมสละตัวเองเพื่อช่วยเขา ยินดีที่จะให้ตัวผมดิ่งลึกลงไปไหนลึกตลอดกาล ก็จะทำให้เขาโผล่ขึ้นมาเหนือผิวทะเลให้ได้

“ผู้อาวุโสครับ ทำไมคุณกับคุณจีจึงแน่ใจว่าเราจะร่วมมือกันได้” ผมถาม

เกอชชุยซ์ช่วยยิ้มๆ “ในมือเขา มีสิ่งที่เธออยากได้”

สิ่งที่ผมอยากได้ น่าจะเป็นเบาะแสของกระจกวารี-โหรเทพในเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจีเหมยเองก็กำลังตามหาสิ่งนี้

“ผู้อาวุโส...”

ผมเพิ่งเอ่ยปาก เกอซูส่วยชีวกีพูดแทรกขึ้น “ฉันรู้ว่าเธอจะพูดอะไร เมื่อกี้เพิ่งได้ยินเสียงผีร้องไห้ แต่ไม่ได้ยินมังกรหัวเราะใช่ไหม ขณะนี้คิดว่าเธอเองก็คงตระหนักแล้วว่าผีร้องไห้มาจากส่วนลึกในจิตวิญญาณของเธอเอง ฉันแค่ใช้วิธีลับของเลือดชักนำให้เธอมองกลับไปในใจ นี่ทำได้ค่อนข้างง่าย ตรงกันข้ามถ้าต้องการฟังมังกรหัวเราะ ต้องมีบุญวาสนา เพราะจนถึงเดี๋ยวนี้ฉันกับจีเหมยก็ไม่อาจรู้ว่ามันเป็นอย่างไรแน่ รู้เพียงว่านั่นเป็นพลังอย่างหนึ่งที่สะท้อนฟ้าสะท้อนดิน ในตำนานของจีนมังกรเป็นสัตว์เทพที่สามารถเหินเมฆา เดินไปบนดินและท่องไปในทะเลได้ มาราวสายฟ้า ไปดูจลุม คนธรรมดาถ้าได้เกล็ดมังกรเพียงแผ่นเดียว ก็สามารถเหาะขึ้นสวรรค์กลายเป็นเซียน ถ้าเธอยอมร่วมมือ ต้องมีโอกาสได้ยินมังกรหัวเราะแน่นอน”

ใช่แล้ว ที่ผมอยากถามก็คือเรื่องนี้

หลายร้อยปีแล้วที่คนธรรมดาไม่สามารถเห็นมังกรที่แท้จริงได้ เพียงแต่เห็นภาพลักษณ์ที่ดูศักดิ์สิทธิ์น่ายำเกรงจาก

ในหนังสือและภาพวาด ถ้าสามารถไต่ยีนมังกรหัวเราะ ก็คง
ไม่ไกลจากการได้เห็นมังกรตัวจริงแล้ว

“ถึงเวลาที่เราต้องจากกันแล้ว” เกอซูส่ายหัวค่อยๆ
หลับตาลง

ผมมองสำรวจบ้าน นี่เป็นบ้านเล็กสำหรับคนคนเดียวที่
ภายนอกดูพื้นๆ สร้างขึ้นหยาบๆ แต่ซ่อนความลับไว้มากมาย
เดาว่าถ้ายังมีความลับอื่นซ่อนอยู่ ต้องอยู่ใต้เตียงที่เกอซูส่ายหัว
นั่งขัดสมาธิอยู่แน่นอน

มีดสีน้ำเงินถูกเก็บใส่กล่องแล้ว ผมไม่มีวันลืมความ
แปลกพิสดารของมันตลอดไป

“ลาก่อนครับผู้อาวุโส” ผมอำมหันบเธออีกครั้ง แล้วเดิน
ออกจากบ้าน ย้อนกลับไปตามทางเดิม

ค่ายกลฉีเหมินตุนเจียเป็นหนึ่งในวิชาพิสดารโบราณของ
จีน แต่ถ้าคนที่ตั้งค่ายกลไม่ออกแรงขับเคลื่อน ค่ายกลจะไม่

แสดงพลังออกมาเต็มที่ ดังนั้นคนที่สามารถทำให้สงบได้
ไม่ถูกภาพลวงตาหลอกลวง ก็จะเดินออกจากค่ายกลได้

ขณะที่ยังอยู่ห่างจากที่ฉี่เหมยยืนอยู่ในระยะต้นหยาง
สิบกว่าต้นในกลางดงไม้ ผมก็ได้ยินเสียงถึงหว่านแล้ว “คุณฉี่จะ
ทำไมเทียนสือยังไม่ออกมา ช่วยไปรับเขาได้ไหมคะ”

ผมเร่งฝีเท้า เดินอ้อมต้นไม้สองสามต้นสุดท้าย มา
ปรากฏตัวตรงหน้าถึงหว่าน

เธอตื่นอย่างสมบูรณ์แล้ว กำลังเดินไปมาด้วยความกังวล
ข้างตัวฉี่เหมย พอเห็นผม เธอก็โผล่มาต้อนรับทันที

“คุณเป็นยังงี้บ้าง” เธอถามอย่างร้อนน

ผมยิ้มพลาบตอบว่า “ไม่เป็นไร ผมสบายดี”

ฉันทเห็นผมหักก็ถอนหายใจยาว “เออละ เออละ เรา
กลับไปทำเรื่องสำคัญที่ห้องโถงใหญ่ก่อน เรื่องอื่นค่อยคุยกัน
ทีหลัง”

ผมหันไปมองดูท้องฟ้า เมฆสีรุปร่มงกรหายไปแล้ว
ท้องฟ้ากลับมาอยู่ในสภาพสดใสเช่นเดิมอีกครั้ง

“เสี่ยวเซี่ย ฉันท...ฉันทชอบใจเธอมากที่ไปพบกับภรรยาฉันท
เธอเองก็รู้ บางเรื่องที่เรารู้ในชีวิตไม่ใช่กำลังคนจะแก้ไขได้
จำเป็นต้องใช้พลังศักดิ์สิทธิ์บางอย่างที่มองไม่เห็นมาช่วย ฉันทรู้
นานแล้วว่าเธอไม่ใช่คนธรรมดา อนาคตต้องประสบความสำเร็จ
แน่นอน ดังนั้นครั้งนี้ไม่ว่าเธอจะช่วยฉันทถึงขั้นไหน ฉันทจะสำนึก
ในบุญคุณเธอ จดจำไว้ตลอดไป” ฉันทหยอมบ่นไหล่ผมหหลายครั้ง
ทำทางสนิทสนมขึ้นมาก

ผมน้อยอยากประจบเอาใจเขา เพราะรอยยิ้มของที่ปรึกษา
อันดับหนึ่งของมณฑลผู้ี้ดูตื่นเต้นยินดีมากเกินไป ทำให้เห็น

แล้วต้องยับยั้งชั่งใจ อีกประการหนึ่ง ฉากที่เกอซูส่วยชีวไฉ่
ขวิดแก้วผล็องรอน้ำตานันฝงลืออยู่ในใจผม ยากจะลืมได้ และ
ไม่กล้ามองข้าม

“คุณนี่ครับ หวังว่าเราจะร่วมมือกันชนะทั้งสองฝ่าย” ผม
ยื่นมือไปหาเขา เขาริบยื่นมือมาจับมือผมแน่น

“เสี่ยวเซี่ย เราต้องร่วมมือกันด้วยความพอใจแน่นอน
โดยเฉพาะเวลานี้มีเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งต้องอาศัยความร่วมมือ
จากหลายฝ่าย

เพื่อความอยู่รอดร่วมกัน เธอติดตามฉันย่อมได้
ประโยชน์ ไม่ขาดทุนหรอก” เขาหัวเราะลงยิ้มว่า

ผมรู้ว่าที่เขาพูดก็คือการสังหารฉัน

บทที่ 58 สังหารฉู้ (1)

แน่นอนว่าต้องมีคนผู้หนึ่งถูกกำจัด และคนผู้นี้บางที่ต้อง
ชั่วช้าสามัญ สมควรตายอย่างยิ่ง

เรื่องของคนในวงนักเลงต้องจัดการตามกฎหมายเกณฑ์ของ
วงนักเลง ดังนั้นปฏิบัติการสังหารฉู้จึงเหมือนธนูที่ขึ้นสายแล้ว
ต้องปล่อยออกไป

“ต้องการให้ผมทำอะไรครับ อย่างน้อยก็ควรให้ผมรู้อะไร
มากกว่านี้ คุณเฝ้าถึงการสังหารฉู้หลายครั้งแล้ว จริงๆ แล้ว
ต้องการฆ่าใครกันแน่” ผมจ้องตาฉี้เหมย

เขาพาผมมาที่นี่เพื่อให้พบกับเกอซูส่วยชีว ทำให้ปริศนา
ขยายออกเป็นร้อยเท่า ไม่เพียงจะไม่ช่วยตอบความสงสัยของ
ผม แต่ทำให้ผมงุนงงยิ่งขึ้นเพราะไสยเวทของเกอซูส่วยชีว

“ยังไม่ถึงเวลา” จี๋เหมยปฏิเสธคำถามของผม “ไม่อาจเผย
ความลับสวรรค์ หากเผยความลับสวรรค์โดยพลการจะถูก
สวรรค์ลงทัณฑ์ แต่ฉันรับประกันว่าเธอจะต้องได้คำตอบ อีก
ไม่นาน ไกล้มากแล้ว ไกล้มากแล้ว พวกเธอคุยกันเถอะ ฉันจะ
ไปดูสักหน่อย” จี๋เหมยปล่อยมือผม แล้วเดินเร็วไปข้างหน้า

ถึงหัวานเดินมา มายืนอยู่ข้างๆ ผม มองดูจี๋เหมยเดินเข้า
ไปในประตูเล็กตรงหน้า

“ไม่ต้องใจร้อนค่ะ” เธอกุมมือผมเบาๆ

“สถานการณ์อยู่นอกเหนือการควบคุมแล้ว จี๋เหมยที่
ภายนอกไม่มีท่าที่ตื่นเต้น แต่แอบวางแผนที่สะพานฟ้าสะท้อน
ดินอยู่ แต่เรากลับทำอะไรไม่ได้ ได้แต่มองดูอยู่ข้างๆ” ผมถ่มมือ
พลงถอนหายใจยาว

จี๋เหมยไม่พูด ผมก็ไม่สามารถบังคับเขาได้

ในฐานะที่เขาเป็นที่ปรึกษาอันดับหนึ่งของมณฑล
ความสามารถในการเจรจาความย่อมเหนือกว่าผมมาก ขอเพียง
เขาไม่ยากตอบ ไม่ว่าผมจะถามคำถามอะไรก็ตามก็จะถูกเขา
ใช้ “ฝ่ามือเมฆมวยไทเก็ก” ดันกลับมาอย่างไร้ร่องรอย

“เรากำลังจะถูกดึงเข้าไปในกระแสน้ำวนของวงนักร้อง
แต่อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน คุณเป็นต้นตอของกระแสน้ำวนทั้งหมด
ถ้าคุณไม่อยู่ในนี้ก็คงแปลกละ” ถึงหัวนพุด

ผมมองออกว่าเธอเป็นห่วงผมมาก ที่เธอพูดแบบนี้ก็แค่
ฝันตีหน้ายิ้มพุดให้ผมสบายใจเท่านั้น

“สภาพการณ์ในบ้านหลังเล็กยังนับว่าดี เกอซูสุขชีว
ภรรยาฉีเหมยเล่าเรื่องที่ซับซ้อนมากเรื่องหนึ่งให้ผมฟัง
สมุดบันทึกทั้งหมดในห้องทำงาน...” ผมหยุดเล็กน้อย ถึงหัวน
พุดหน้าทันที เป็นการบอกให้รู้ว่าเธอรู้เรื่องสมุดบันทึก

ผมยิ้มเจื่อนๆ “ก่อนจะมาถึงนี่ เขียนเกอสิงและผมได้อ่าน
สมุดบันทึกแล้ว ได้เข้าใจเรื่องประหลาดเกี่ยวกับเหตุการณ์
น้ำท่วมใหญ่ในปี 2013 เกอซุสσύชีว์บอกว่าตัวหนังสือใน
สมุดบันทึกเป็นเกอซุเพยเทียนน้องชายเธอเป็นคนบันทึก แต่
เกอซุเพยเทียนหายไปท่ามกลางแสงสีเงินประหลาดใน
ซุเปอร์มาร์เก็ตใต้ดินแล้ว ในระหว่างที่เราพูดคุยกันเธอใช้
ขวดแก้วผลิกรองน้ำตาตนเองสองครั้ง นี่เป็นเรื่องที่แปลกมาก
ผมฟังออกจากที่เกอซุสσύชีว์พูดกับฉีเหมย ผัวเมียคู่นี้ยังมี
ความลับที่ซ่อนเร้นยิ่งกว่านี้ เกอซุสσύชีว์ช่วยให้ผมได้ยินเสียง
ผีร้องให้ นั่นเป็นความเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างไม่เคยมีมาก่อน
อย่างแท้จริง อีกทั้งเสียงผีร้องให้ได้ดึงผมลงไปในเหวลึกที่
ไร้ที่สิ้นสุด หวิดที่จะดำดิ่งลึกลงไป โชคดีที่ในยามวิกฤตนั้น
พี่ใหญ่ผม ดูเหมือนพี่ใหญ่จะปรากฏตัวขึ้น ช่วยดันผมขึ้นมาจาก
เหวลึก เกอซุสσύชีว์บอกว่าเธอต้องการให้ผมช่วยเธอเอาของ
สิ่งหนึ่งมาจากเหวลึกนั้น จากนั้นค่อยทำการแลกเปลี่ยนกับ
ฉีเหมย เธอยังบอกว่าในมือฉีเหมยมีของที่ผมต้องการ”

เสียงผีร้องไห้ทำให้จิตใจผมหัวน้ไหวอย่างมหาศาล
ขณะนี้พอเอ่ยถึงผมก็ยังขนลุกชู

ถึงหัวน้พุ่งไปพร้อมกับคอยพยักหน้า รอจนฟังจบเธอจึง
ขานรับทันที “ฉันฟังเข้าใจหมดแล้ว ฉันทะมีเรื่องขอรับรองคุณ
ตั้งนั้นตอนแรกเขาจึงดูหึงผยอง ตอนหลังนอบน้อมลง เรา
สันนิษฐานอย่างนี้ได้ไหม เรื่องที่ว่าดูเหมือนง่าย แต่คนอื่น
ไม่สามารถทำได้ ต้องรอให้คุณลงมือทำ เพราะฉะนั้น
อิทธิพลสายต่างๆ ที่รับมาจี๋หนาน ต่างดูท่าที่อยู่มองมือ รอให้
ฝ่ายอื่นก้าวหน้าไปก่อน จากนั้นคอยรอเก็บเกี่ยวประโยชน์
ถ้าเป็นอย่างนี้จริง เราก็ชิงโอกาสก่อนได้”

ผมหัวน้ถึงคำพูดของเกอซูส่วยชีวิตก็มีความหมาย
อย่างนี้จริงๆ

เธอสามารถช่วยผมให้สัมผัสกับเสียงผีร้องไห้ ย่อมต้องรู้
ถึงความร้ายกาจของเสียงนั้น ไม่อยากให้ลองดูง่ายๆ พอผม

สามารถหลุดออกจากผีร่องไห้อย่างปลอดภัย สายตาที่เธอมอง
ผมก็เปลี่ยนไป

“น่าจะเป็นอย่างนั้น ที่น่าเสียดายที่สุดก็คือ ผมยัง
ไม่ได้ยินเสียงมังกรหัวเราะ ไม่เข้าใจความลึกซึ้งของสิ่งนี้”
ผมถอนใจด้วยความเสียดาย

ถึงหัวนถอนหายใจเบาๆ “เทียนสื่อ เรื่องพวกนี้จะ
ใจร้อนไม่ได้ รุดหน้าเร็วเกินไป มีแต่จะเผยพิรุณออกมา”

เธอดึงมือผม ให้ผมหันไปทางหน้าต่างบานหนึ่งที่อยู่
ด้านข้าง

ในกระจกสะท้อนเงาของผม แม้ว่าใบหน้าจะดูเลือนราง
แต่กลับมองออกว่าสีหน้าผมอ่อนล้ามาก เกือบจะหมดสิ้น
เรี่ยวแรงแล้ว

“ผมเหนื่อยแล้ว เหนื่อยสุดขีด” ผมยิ้มแห้งๆ แล้วยอมรับ

ขณะที่ถูกผีร้องไห้รุมเร้านั้น กำลังกายและกำลังสมองอยู่
ที่ริมขอบของการล่มสลายแล้ว ยิ่งดิ้นรนก็ยิ่งอ่อนแรง บางทีเมื่อ
จบเรื่องบ่ายวันนี้แล้ว ผมคงสามารถปิดประตูนอนหลับยาวแล้ว

“ไปเถอะเทียนสือ เข้มแข็งหน่อย ไปทำงานใหญ่ให้เสร็จ
ผ่านไปอีกครึ่งชั่วโมงแล้ว ขั้นตอนทางนี้น่าจะใกล้ถึงตอนท้าย
แล้ว” ถังหวานพูด

ผมตะลึง เพราะเท่าที่ผมจำได้นั้น เริ่มจากที่เข้าไปในป่า
จนกลับออกจากป่าอย่างน้อยกินเวลาหนึ่งชั่วโมง เมื่อครู่ผมยัง
กังวลว่าอาจจะพลาดการเก็บอัฐิปู

คำอธิบายประการเดียวกันก็คือ ในและนอกป่ามีเวลาและมิติ
ที่ต่างกัน ทำให้เวลาไม่ตรงกัน

เวลาและมิติเป็นวิธีคำนวณของมนุษย์ในโลกสามมิติ ถ้า
โลกสามมิติถูกบิดเบี้ยว จะทำให้เวลาและมิติเกิดการ

เปลี่ยนแปลงที่ไม่อาจคาดเดาได้ นาฬิกาเป็นเครื่องมือนับเวลาที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น เดินไปตามกลไก ไม่มีสมรรถภาพในด้านการคิดและรับกับการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนนาฬิกาของมนุษย์กับบ้านหลังเล็กของเกอชชุยชีว์ต่างดำเนินไปโดยแยกจากกัน ไม่รบกวนกัน ผมเข้าใจเรื่องนี้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องพูดออกมาเป็นการทำให้ทุกคนเสียเวลา

“คุณคิดถึงอะไรหรือคะ” ถังหวานไว้มาก รู้แล้วว่าผมกำลังเหม่อ

ผมหันไป มองไปในทิศทางของป่า

“ป่าต้นหยางนั้นแปลกมาก ฉันเคยได้ยินหมออาวูโซหลายท่านในโรงพยาบาลพูดถึง ทำให้รู้ว่าฉาปนสถานมีข้อกำหนดภายในอย่างไม่มีลายลักษณ์อักษร ห้ามเจ้าหน้าที่เข้าไปใกล้ป่าผืนนี้ โรงพยาบาลกับฉาปนสถานมีความสัมพันธ์กันมาก จึงพอรู้เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นที่นี่บ้าง สองปีก่อนมี

นักศึกษาคนหนึ่งหลงใหลการถ่ายภาพทางอากาศมาก ได้ขออนุญาตทางฉาปนสถานทดสอบโดรนที่เพิ่งซื้อใหม่ จากข้อมูลที่ได้นั้น เขตปากลับว่างเปล่า ถ่ายไม่เจอแม้แต่ต้นไม้ต้นเดียว ภาพแสดงออกมาเป็นสีดำ เหมือนมีคนใช้ผ้าดำคลุมป่าทั้งผืนไว้ นักศึกษาคนนี้ประหลาดใจมาก เอารีดิทซ์ที่ถ่ายไปลงในกระดานข่าวการถ่ายภาพทางอากาศบนอินเทอร์เน็ตจากนั้นได้รับแรงกระตุ้นจากชาวเน็ต จึงเข้าไปสืบหาความจริงในป่าตามลำพัง ผลก็คือ ไม่ได้กลับออกมา หมออาวูโสเคยเตือนว่าถ้าวันหนึ่งเกิดมาทำธุระที่ฉาปนสถาน ต้องเลี้ยงป่าต้นหยางเต็ดขาด รีบมารีบไป อย่าหาเรื่องใส่ตัว” ถังหวานร้ายยาว ยังเสริมข้อมูลที่แปลกนี้ด้วย

ในแวดวงไสยเวทของจีนนั้น นับแต่โบราณมีคำกล่าวว่าห้องเจียบเกิดผี ฉาปนสถานเป็นสถานที่ที่พิเศษที่สุดของเมือง คนทั่วไปพยายามหลีกเลี่ยง ดังนั้นต่อให้ไม่มีกำแพงสูงหรือยามก็มีคนแอบมองหรือสนใจน้อยมาก

เกอซูเฟยเทียนและเกอซูส่วยชีวซ่อนตัวอยู่ที่นี่ ทำให้สามารถวางใจกล้ำลงมือทำการค้นคว้าและบันทึกของตนเอง ไม่กลัวว่าจะมีคนลอบเข้ามาแอบดู

หรือพูดอีกอย่างว่า สองคนนี้เป็นผู้ที่สามารถแอบมองความลับแห่งสวรรค์ เผาดูทุกอย่างบนโลกนี้ จนถึงสมารถที่จะปิดบังและควบคุมผู้คนทั้งโลกได้โดยไม่ต้องวิตกกังวล

เมื่อคิดไปอีกชั้นหนึ่ง ยอดฝีมือในแควดวงไสยเวททั่วโลกก็เป็นเยี่ยงนี้ไม่ใช่หรือ คนทั่วไปเมื่ออยู่ต่อหน้ากลุ่มนักไสยเวทก็เหมือนเด็กสามขวบที่ไม่ประสีประสา ทำได้เพียงเลือกชะตากรรมที่น่าอนาถจากการถูกฆ่าฟันหรือเป็นเหยื่อที่ถูกล่า

“ถ้าเป็นไปได้ ต้องตัดรากถอนโคน” ผมพูดเบาๆ

ถึงหวานแปลกใจ “ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ ถ้าคุณใช้ทำที่แบบนี้กับคนในแควดวงไสยเวท พอไปทำเรื่องใดก็ตามก็จะเหนื่อยกายเหนื่อยใจเป็นร้อยเท่า เมื่อไรจึงจะสิ้นสุด”

ผมไม่รู้ว่าเพราะอะไรจึงรู้สึกหวาดกลัวเกอซูสัชชีวเช่นนี้
ถึงกับอยากกำจัดนางเพื่อให้ว่างใจ บางทีอาจเป็นเพราะมีด
สีน้ำเงินประหลาดที่เปี่ยมด้วยความชั่วร้ายเล่มนั้น

“ถ้าง่วนเกอซูสัชชีวมีมีดเล่มเล็กสีน้ำเงินที่ประหลาด
มาก ไม่ใช่ทองหรือเหล็ก ด้ามมีดมีความอุ่น ยังกรองเลือดได้
ด้วย เพราะมีดเล่มนี้ผมจึงได้ยินเสียงผีร้องให้ คุณจำได้ไหม
โลกนี้มีประเทศไหนที่มีมีดดาบที่มีลักษณะพิเศษอย่างนี้”

แววตาถ้าง่วนเจิดจ้าขึ้น เธอไม่ตอบที่ผมถาม กลับ
ย้อนถามว่า “เมื่อที่คุณเล่าคร่าวๆ ว่าเกอซูสัชชีวใช้ขวดแก้วผลึก
รองน้ำตาตัวเองใช่ไหม”

ผมพยักหน้า “ถูกแล้ว เธอทำสองครั้ง ทั้งสองครั้งล้วนอยู่
ในสภาพที่เศร้าใจสุดขีด”

“ใช้ขวดแก้วผลึกเก็บน้ำตาแห่งความเศร้า ทั้งยังมี
มีดสีน้ำเงินเล่มเล็ก โลกนี้มีเพียงเผ่าพันธุ์หนึ่งเท่านั้นที่ทำเช่นนี้

...” ถังหว่านหายใจเร็วและแรงขึ้น แต่ไม่รีบร้อนที่จะบอกคำตอบ
สุดท้าย กลับก้มหน้าลงครุ่นคิด

เธอเอ่ยถึงเผ่าพันธุ์ไม่ใช่ประเทศ องค์กร หรือชนชาติ
เห็นได้ชัดว่าชี้อีกทางหนึ่ง

ขณะที่รอให้เธอครุ่นคิดปัญหา ผมได้กลิ่นหอมประหลาด
จางๆ นั่นอีกแล้ว

ผมนึกขึ้นทันทีว่า “คนของนางหันแห่งชิงเต๋าคงอยู่แถวนี้
เครื่องตรวจสอบของนางมีอยู่ทุกหนแห่ง ถ้าเราไม่ผิดละก็
หล่อนคงรู้เรื่องปฏิบัติการสังหารจู่ที่ฉีเหมยคิดว่าเป็นความลับ
นานแล้ว”

กลิ่นหอมประหลาดเป็นมวลอากาศชนิดหนึ่ง ลอยมา
ตามลม แทรกเข้าไปตามรูต่างๆ ไม่มีใครป้องกันได้

ที่จริงผมหวังว่ากลิ่นหอมประหลาดสายนี้จะสามารถลอย
ลึกเข้าไปในผืนป่า ปะทะกับเกอชูสู่ชีวิตที่ลึกล้ำสุดหยั่งจนทำให้
ทั้งสองฝ่ายต่างบาดเจ็บ ถ้าเป็นเช่นนั้น บางทีความจริงทั้งหมด
จะผุดขึ้นเหนือผิวน้ำเร็วขึ้น

ผมเงยหน้าขึ้นมองไปข้างบน แล้วเห็นไอหมอกสีดำ
หลายสายราวกับงูกำลังร้ายรำล่อยข้ามยอดตึกฉาบสถานที่
สูงๆ ต่ำๆ มุ่งหน้าไปยังป่าหยาบอย่างรวดเร็ว

“ดูหมอกควันนั้น นางหันแห่งชิงเต่าลงมืออีกแล้ว” ผม
ร้องเตือนถึงหวานเบาๆ

ถึงหวานเงยหน้าขึ้น สีหน้าเปลี่ยนเป็นเครียดมาก

“สองเสือปะทะกัน ต้องมีตัวหนึ่งบาดเจ็บ” ผมเอ่ยขึ้นด้วย
ความตื่นเต้น

จนถึงเดี๋ยวนี้นางหันแห่งชิงเต่าเป็นนักไสยเวทย์ฝีมือ
เข้มแข็งที่สุดที่ปรากฏตัวขึ้นในจีหนาน แม้แต่เยียนเกอสิงที่

หยิ่งผยอง พออยู่ต่อหน้านางก็ยั้งต้องนอบน้อมว่าง่าย ไม่กล้า
พูดเสียงดัง พลังฝีมือของเธอราวกับขุนเขาที่สงบนิ่งไม่สั่นคลอน
ไม่จำเป็นต้องอวดฝีมือ เป็นที่ยอมรับนับถือในหมู่คนเก่ง

แต่ที่ตรงกันข้ามก็คือ เกอซูส่วยชั่วร้ายกายอยู่สถานที่ที่
เจียบสังกัด แยกตัวเป็นเอกเทศในฉาปนสถาน ไม่เคลื่อนไหว
ไม่ส่งเสียง ไม่เผยตัวตนออกมา ยังไม่แสดงฝีมือให้เห็น เหมือน
สระโบราณใต้ร่มไม้ วังเวงน่ากลัว ลึกลับสุดหยั่ง

“ศึกครั้งนี้ไม่รู้ว่าจะฝ่ายไหนแพ้ชนะ” ถังหวานพูดพลาง
ส่ายหน้า

ตามการวิเคราะห์ของผม แม้ว่านางหันแห่งชิงเต่าดู
ภายนอกจะไม่ใส่ใจใครหรือเรื่องใด แต่กลับหลังไม่ยอมปล่อย
เบาะแสบใด ๆ ที่เป็นประโยชน์ ทั้งยังใช้วิชารูปคอยติดตามการ
เคลื่อนไหวของทุกคน ไม่ว่าควันรูปไปถึงไหน ดวงตาและพลัง

ของเธอก็จะตามไปเหมือนเงา ดังนั้นขอเพียงเธอคิดจะลงมือ
แผนสังหารจู่ของฉีเหมยก็จะเสียการควบคุม

“คุณยังไม่ได้บอกผมว่ามีดสีน้ำเงินเล่มเล็กนั้นทำให้คุณ
คิดถึงอะไร” ผมถามคำถามนั้นอีก

ถังหว่านมีท่าทางลังเล อยากพูดแต่ชะงัก

ผมถอนหายใจ “ถังหว่าน ตอบมาตรงๆเถอะ ไม่ว่า
คำตอบจะแปลกพิสดารแค่ไหน ผมจะตั้งใจฟัง”

ก่อนที่จะหยิบมีดเล็กสีน้ำเงินมาแทงนิ้วชี้และนิ้วนาง
ผมได้คาดเดาความเป็นมาของมีดต่างๆ นานา แต่ตำราโบราณ
ที่ผมเคยอ่าน รวมถึงบันทึกเกี่ยวกับสรรพาวุธและการทหาร ไม่
เคยปรากฏเกี่ยวกับมีดประหลาดที่สีสน်สวยงามและมีความอุ่น
อยู่ในตัวเช่นนี้